

ת"פ 42437/08/16 - מדינת ישראל נגד יוסף ביטון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42437-08-16 מדינת ישראל נ' ביטון
לפני כבוד השופט שמאי בקר

בעניין: המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד עומרי אבודרם
הנאשם	יוסף ביטון
	ע"י ב"כ עו"ד מאיה אביגיל רייטן

הכרעת דין משלימה

העובדות הצריכות להכרעת הדין המשלימה והמחלוקת בין הצדדים

1. ביום 30.6.2019 הודה הנאשם, יוסף ביטון, במסגרת הסדר דיוני, בעובדותיו של כתב אישום מתוקן (להלן: כתב האישום). במסגרת ההסדר, הוסכם בין הצדדים כי הנאשם יורשע בעבירות של תקיפה סתם (2 עבירות) שיוחסו לו בכתב האישום.

לביטון יוחסה עבירה נוספת, המהווה "חבלה חמורה", לשיטת התביעה; ההגנה סברה כי מדובר בעבירה שונה, קלה יותר, בדמות "חבלה של ממש", בלבד; על פי ההסדר הדיוני, סיכמו הצדדים בכתב, בנקודה זו, בלבד, לשם קבלת הכרעה בנדון.

2. על פי העובדות בהן הודה ביטון, ביום 10.8.2016 בשעה 21:15 לערך, הגיעו הוא, בת זוגו ובתו הקטינה אל פיצריית "פיצה קיד" במרכז המסחרי בעיר תל אביב.

בתו הקטינה של הנאשם פנתה אל המתלון, שעבד באותה עת בפיצרייה, וביקשה ממנו פיצה; המתלון השיב לה - "אין".

על פי כתב האישום, מיד לאחר מכן, ובתגובה למענה של המתלון, נכנס הנאשם אל תוך הפיצרייה, או אז אמר לו המתלון שבתו אינה מדברת בנימוס, וכי "אחר היה נותן לה סטירה". הנאשם לא חשב פעמיים, ותקף את המתלון בכך שזרק מלחיה אשר פגעה בכתפו של האחרון (מכאן, הרשעתו הראשונה בעבירת תקיפה סתם).

מיד לאחר מכן, כך כתב האישום, נכנס הנאשם אל מאחורי דלפק הפיצרייה, והמשיך לתקוף את המתלונן על ידי כך שתפס בכתפיו, חנק אותו, דחף אותו לכיוון תנור אפיית הפיצות שדלתו היתה פתוחה, והמשיך לחונקו, גם לאחר שהמתלונן נכווה מהמגע עם התנור.

כתוצאה מדחיפת הנאשם את המתלונן אל עבר התנור, נגרמה למתלונן כוויה בזרועו השמאלית. **זו נקודת המחלוקת בין הצדדים: האם הכוויה שנגרמה למתלונן מגבשת עבירה של חבלה חמורה, כדעת התביעה, או שמא "רק" חבלה של ממש?**

להשלמת התמונה, הרי שעל פי כתב האישום, מכרו של המתלונן אשר שהה במקום, ניסה להפריד בינו לבין הנאשם (לאחר גרימת הכוויה), והנאשם תקף גם אותו בכך שאחז בצווארו, דחף אצבעות לעיניו, והכה בו בראשו (מכאן ההרשעה המוסכמת בעבירה נוספת של תקיפה סתם).

3. התביעה טענה כי העבירה מסוג "חבלה חמורה" הוכחה; לשיטתה, הן היסוד העובדתי, והן היסוד הנפשי הוכחו מעבר לספק סביר.

התביעה עמדה על חומרת החבלה שנגרמה למתלונן, לשיטתה, והסתמכה בעניין זה על תמונות הכוויה (ת/3, ת/4), ועל המסמכים הרפואיים שהוגשו לתיק בית המשפט (ת/6).

התביעה טענה כי החבלה שנגרמה למתלונן עלולה, לכל הפחות, לפגוע קשות או לתמיד בבריאותו או בנוחותו, ועל כן היא עונה להגדרה של "חבלה חמורה" על פי חוק העונשין.

4. ההגנה, מאידך גיסא, טענה כי החבלה שנגרמה למתלונן אינה "חבלה חמורה" כהגדרתה בחוק העונשין, אלא אך ורק "חבלה של ממש"; לשיטתה, העובדה שהמתלונן פנה לקבלת טיפול רפואי רק חמישה ימים לאחר המקרה - מלמדת על כך שאין המדובר בחבלה חמורה, וכן טענה כי "בהימנעותו לעשות כן (לפנות לטיפול רפואי) גרם לעצמו נזק למקום מעבר למה שאירע בפועל ביום האירוע".

ההגנה טענה בנוסף כי המתלונן שב מיד לעבודתו, אפילו - "לא העיר את אשתו לצורך קבלת טיפול רפואי", בהמשך שוחרר מבית החולים ולא נדרש לטיפול רפואי "כירורגי או אחר", זולת חבישה. ההגנה טענה, נוכח האמור לעיל, כי למתלונן לא נגרמה "אי נוחות" העונה להגדרה של "חבלה חמורה", ולכל היותר, גם אם קיימת אי נוחות - הרי שהיא מתאימה לעבירה מסוג "חבלה של ממש".

העובדות הצריכות להכרעת הדין המשלימה והמחלוקת בין הצדדים

5. לאחר שעיינתי בסיכומים, ראיתי את הראיות ושמעתי, בין היתר, את המתלונן מעיד בבית המשפט, באתי לכלל מסקנה כי התביעה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, כי הכוויה שנגרמה למתלונן פגעה קשות בבריאותו ובנוחותו,

והיא עונה להגדרת "חבלה חמורה".

6. העבירה של גרם "חבלה חמורה" מוגדרת בסעיף 333 לחוק העונשין כך: "החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים". סעיף 34 כד לחוק העונשין קובע כי "חבלה חמורה" היא:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או **עלולה** לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים".

7. מן הכלל אל הפרט. למתלון נגרמה כוויה ב"דרגה 3", אשר תועדה במסמכים הרפואיים שהוגשו (ת/5, ת/6), ובתמונות שצולמו בתחנת המשטרה (ת/3, ת/4). ניתנת האמת להיאמר, כי די בעיון בתמונות החבלה שנגרמה למתלון כתוצאה מהצמדתו לתנור על ידי הנאשם, על מנת להכריע פלוגתא זו. הכוויה היא כוויה של ממש, והתמונה אינה קלה לצפייה. אולם, אעשה מלאכתי שלמה, ואוסיף: המתלון העיד בעדותו בבית המשפט, והתרשמתי כי עדותו היתה מהימנה ואמינה, כי מספר ימים לאחר האירוע הוא סבל מכאבים, ופנה לטיפול בבית חולים; המתלון העיד כך: **"קיבלתי כוויה דרגה 3. לא יכולתי לעבוד כמעט. היה לי מאוד קשה לתפעל את היד. הרגשתי פגוע מכל הענין. לא יכולתי לתפקד"**.

8. אין חולק, כאמור בכתב האישום המתוקן, כי מהסרטון בו תועד החלק הרלוונטי לעניינו מתוך האירוע נשוא כתב האישום (ת/1), נראה הנאשם דוחף את המתלון לכיוון התנור, בבירור, ולאחר שזה נכווה, ממשיך לתקפו. יוער עוד, כי שלומי פרג'יאן, בעליה של הפיצרייה בתקופה הרלוונטית, העיד בבית המשפט (מטעם ההגנה) כי ככלל, חום תנורי הפיצה נע בין 250 ועד 300 מעלות (אם כי נמנע מלנקוב מספר קונקרטי לגבי אותו היום).

9. המסמכים הרפואיים, תמונות הכוויה, עדותו המהימנה של המתלון, יחד עם הסרטון בו תועדו מעשיו של הנאשם, מובילים באופן ברור וחד משמעי למסקנה לפיה הכוויה שנגרמה למתלון היא "חבלה חמורה" על פי סעיף 333 לחוק העונשין.

10. בשולי הדברים אתייחס לטענה נוספת של ההגנה; זו טענה כי המתלון המתין חמישה ימים מרגע הפציעה ועד שפנה לקבלת טיפול רפואי. לשיטת ההגנה, לשיהוי זה של המתלון שתי משמעויות: ראשית, ההגנה סברה שייתכן כי מצבו הרפואי של המתלון היה טוב יותר לו היה פונה לקבלת טיפול רפואי בסומך לפגיעה, ולכן הוא "גרם לעצמו נזק למקום מעבר למה שאירע בפועל". שנית, ההגנה סברה, כי לו היתה הפציעה כה חמורה, לא היה משתהה כך המתלון, וממילא לא היה מתייצב בעבודתו בפיצריה מיד לאחר הפציעה.

לא מצאתי יסוד לטענות ההגנה. ראשית, לעניין השיהוי בקבלת הטיפול הרפואי: ברי כי טענת הסניגוריה לפיה למתלון יש "אשם תורם" היא בגדר השערה בלבד, והיא אינה מגובה בראיות או במסמכים רפואיים (שמא חוות דעת?) שיש בהם כדי לבססה. אדרבא: התביעה יכולה היה לטעון, באותו אופן ממש, כי הפציעה לאחר חמישה ימים

היתה דווקא חמורה פחות, לאחר קבלת עזרה ראשונה (המתלונן העיד כי מרח משחה על הפצע), ודווקא לאחר מספר ימים חל שיפור במצב הכוויה.

שנית, המתלונן הסביר בעדותו, המהימנה (נוכח ההסכמה על עובדות כתב האישום המתוקן איני מכביר מילים או הנמקה לענין מהימנות המתלונן), כי אמנם הוא התייצב לעבודתו בפיצרייה לאחר הפציעה, אולם בכל זאת ועדיין סבל מכאבים: "ברגע שהכאבים היו שקטים הלכתי (לפיצרייה)". כמו כן הדגיש המתלונן, כי בזמן הסמוך לפציעה לא ביצע עבודה פיזית בפיצרייה. המתלונן הוסיף כי מספר ימים לאחר הפציעה לא יכול היה להמשיך לעבוד, וניגש לבית החולים על מנת לקבל טיפול.

המתלונן הסביר בעדותו שהוא פנה למשטרה רק מספר ימים לאחר הפציעה, ובסמוך לקבלת הטיפול בבית החולים, משום ש"הבעלים של הפיצרייה אמר שהוא יעשה סולחה בינינו, ובסוף לא היתה סולחה. והלכתי להגיש תלונה".

הסברו של המתלונן מקובל עלי, ועל כן אין כל משמעות, בנסיבות אלה ולנוכח מאפייני מתלונן זה, לשיהוי הטיפול, על חומרת הפציעה.

11. נוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי הפציעה שנגרמה למתלונן היא "חבלה חמורה" על פי סעיף 333 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ח אלול תשע"ט, 18 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים